

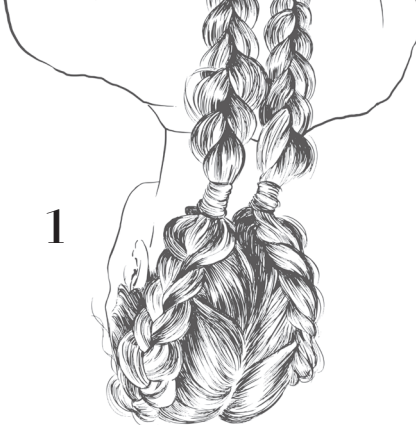
Bradeigh Godfrey

Moje sestra lže

„Strhující
a naprosto
nepředvídatelné.“

MARY KUBICA

1

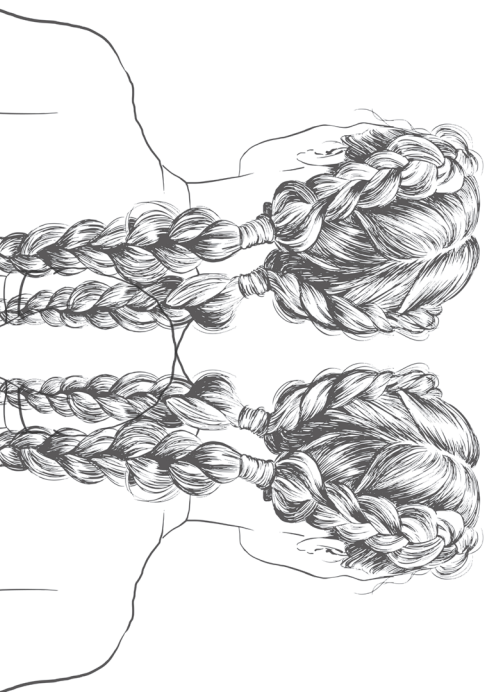
2

3

Moje sestra lže

Bradeigh Godfrey

Moje sestra lže

Přeložila

Petra Andělová

Mystery Press

2023

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmějí být kopírovány, zálohovány ani šířeny v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Poprvé vydáno v USA pod názvem *Imposter* v roce 2022 u Blackstone Publishing.

Copyright © Dr. Bradeigh Godfrey, 2022

Translation © Petra Andělová, 2023

Cover & Book Design © Veronika Kopečková, 2023

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2023

ISBN 978-80-7588-521-0 (pdf)

Nateovi.
Ty vždycky vidíš mé skutečné já.

Prolog

Je v nemocnici. Tohle ví. Spoustu jiných věcí ale neví – jak se jmenuje; proč je tam, kde je; co je za den. Nicméně si uvědomuje kousavou nemocniční košili, co má na sobě, tuhé povlečení, antiseptický pach a také klapot podrážek na linoleu na podlaze.

Hlava ji bolí. Ta bolest trvá, co si pamatuje, hlodá jí v hlavě, zahryzne a ustane, ale nikdy úplně nezmizí. Chce někoho poprosit o pomoc, aby tu bolest odstranil, ale neví, jak to udělat. Slova jí plují myslí jako semínka pampelišek ve větru. Chce vztáhnout ruku a sevřít je do pěsti, nacpat si je do krku, nějak je zformovat do vět. Dát jim smysl.

Jenomže nemůže nic, ruce má připoutané, zápěstí ovázaná měkkými obinadly připevněnými k posteli. Nebolí to – bolí ji jen hlava –, ale to znehybnění je omezující, umrtvující a nedokáže s tím nic udělat, jenom se kroutit a plakat, kdykoli se vynoří vzpomínky: sních, tma, strach bublající v hrudi. *Sleduje nás.*

Vně pokoje se ozývá známý hlas, natáčí hlavu, aby mu naslouchala. Ano, ten hlas zná celý život. Kroky přicházejí blíž, ten hlas se blíží, tají dech, když se rozsvítí jiskřičky poznání.

Je to její sestra. *Konečně.* Úleva jí zaplaví tělo, proudí do končetin a ona se na matraci uvolní. Všechno bude dobré. Její velká sestra je tady. Otevírá oči, nemůže se dočkat, až ji uvidí. Jejich pohledy se střetnou a ona ztuhne.

Ochromující strach ji šlehne jako bič, jako doběla rozpálený prut. Zarývá nohy do pokrývky a svázanými zápěstími napíná kurty, pokouší se osvobodit.

To není její sestra. Má sestřinu tvář, její oříškové nazelenalé oči a rudozlaté vlasy, její bradu, nos a ústa, když promluví, slyší hlas své sestry, klidný a věcný. Jenomže tohle je cizinka, lhářka. Oblékla si její sestru jako kostým, jako druhou kůži, a to znamená, že její sestra je někde jinde, bez kůže, bez tváře a bez hlasu.

Naklání se k ní, ta bytost, která není její sestra, tyčí se nad ní.

Zoufale chce utéct, sune se do rohu postele, ale ruce má připoutané a nedokáže uniknout, lapá po dechu a marně hledá slova, aby zakřičela o pomoc, aby ta věc zmizela a už se nikdy nevrátila.

Mysl jí zaplní rudá mlha strachu, ale jedna jediná myšlenka zůstává, jasná a ostrá jako skleněný střep.

Potřebuju svou sestru.

Musím jí něco říct.

Část první

Kapitola první

O měsíc dřív

Lilian Donaldsonové prošly za roky, kdy pracovala jako pediatrička, rukama tisíce dětí. Počítala jejich drobounké prstíky na rukou a nohou, prohlížela jejich měkké fontanely a křehké lebeční kosti. Uměla je uchlácholít, uměla zavinout novorozeně i přimět šestiměsíční děcko se hihňat. Po čtyřech letech na medicíně, třech letech pediatrické atestace a osmi letech vlastní rušné praxe už měla být zkušená odbornice.

Přesto si ale připadala naprosto bezradná a neschopná, když šlo o její vlastní dítě.

Čtyřměsíční Abigail ležela na dece uprostřed kouzelného dětského pokoje a Lilian klečela vedle ní. Znovu zkontrolovala Abigailiny kyčle, vzala do rukou kolínka dítěte, přitlačila je dolů a potom od sebe, Barlowův a Ortolaniho test, který prováděla už bezpočtukrát.

Bylo to lupnutí? Pokud Abigailin levý kyčel vyklouzl z jamky, mohl by to být příznak vývojové dysplazie, což by mohlo být do budoucna bolestivé a způsobovat pohybové potíže, pokud by se neléčila. Prvorozené holčičky jsou ke kyčelní dysplazii náchylnější, což Lilian často opakovala svým studentům.

Povzdechla si, zhoupala se na paty a zadívala se na dcerku. Abigail byla nádherná, kulaté tvářičky jako jablíčka, temně modré oči s hustými řasami a dokonale vykroužená pusinka jako růžové poupě. Pokud by někdo takové dítě přinesl Lilian do ordinace, řekla by jeho rodičům, že jejich maličké vypadá naprosto dokonale.

Jenomže jak Lilian studovala svoje dítě – svoje vlastní drahocenné dítě –, nedokázala se ubránit podivné tísní. Šepot z minulosti ji varoval, aby byla ostražitá, aby se měla na pozoru. Jen proto, že dítě *vypadá* zdravé, to ještě neznamená, že *zdravé je*.

Abigail začala být neklidná, zařala ručičku v pěst a nacpala si ji do pusinky.

„Už zase máš hlad?“ zamumlala Lilian, zvedla Abigail a usadila se s ní do houpacího křesla. Ticho v domě ji dusilo jako plastový pytel přetažený přes hlavu a bránilo jí pořádně se nadechnout.

Rozepínala si kojící podprsenku a dívala se z okna skrz částečně roztažený závěs. Ze soumrácného nebe řídce sněžilo a Lilian se zachvěla. To poslední, co chtěla, bylo jít do mrazivé noci, ale už to Calebovi slíbila, ovšem po delší diskusi.

„Nemám k tomu všemu ještě sílu na svou sestru,“ bránila se, když ji jemně tlačil k tomu, že by jí tahle schůzka mohla pomoci – jako kdyby všechny Lilianiny problémy mohly mávnutím kouzelného proutku zmizet, když se usmíří se svou sestrou.

„Večer venku ti prospěje,“ přesvědčoval ji a ona na to odpovídala, že nepotřebuje večer *venku*, ale večer *doma*. Potřebovala spát v kuse celou noc – což bylo s kojením zcela neslučitelné –, ne jít na nepříjemnou večeři se sestrou, s níž dva roky nepromluvila.

„Teď je v pohodě,“ ujišťoval ji.

Lilian namítla, že po čtvrt hodinovém rozhovoru při náhodném setkání ve Starbucksu to jen stěží může vědět jistě.

„Pokud to nechceš udělat kvůli ní, tak to udělej kvůli mně,“ uzavřel debatu a teprve potom Lilian konečně souhlasila. Protože mu to dlužila.

Abigail se v Lilianině náručí kroutila, jako vždycky, když měla hlad, ale odmítala se nechat nakojit. Čím byla hladovější, tím useda-
věji plakala, takže bylo téměř nemožné, aby se přisála. Brekot dítěte,

otevřená pusinka a zarudlý obličejík způsobovaly, že Lilianino tělo úzkostí celé ztuhlo. Pokud Abigail pořádně nenakojí, dítě nebude dobře spát. Celý plán na večer se zhroutí a ona bude ráno ještě podrážděnější.

V okamžiku, kdy se v Lilian začala vzdouvat panika – *Už to prostě nevydržím!* –, Abigail se zajíkla, nadechla se a přísála. Začala rytmičky pít, tlak v řadru polevil a Lilian vydechla.

Záhý poté uslyšela, jak se v kuchyni otevřely dveře vedoucí z garáže.

„Jsem doma!“ zahlaholil Caleb. Jeho hlas k ní doléhal z přízemí.

Díkybohu. Přestála další den sama doma. I když se na večer netěšila, uvědomovala si, že Caleb měl pravdu: prospěje jí na chvíli vypadnout z domu.

Caleb dupal po schodech a vzápětí vtrhnul do dětského pokoje, stále ještě v nemocničním oblečení, s visačkou na krku a rozčuchanými plavými vlasy. Občas vypadal spíš jako kluk, který si hraje na chirurga, než jako devětatřicetiletý docent ortopedie jedné z nejprestižnějších nemocnic v zemi. Lilian se proti své vůli musela usmát.

„Promiň, že jdu pozdě!“ vyhrkl. „Rob potřeboval pomoci s grantem, který podává, a Nina si chtěla promluvit o jednom pacientovi. Vždyť víš, jak to chodí.“

Lilian to věděla, ale život akademické lékařky se jí rozpíjel v mlze. Mateřská dovolená, již si o měsíc prodloužila, jí měla skončit za dva týdny. Zamračila se. Vrátit se do práce znamenalo čelit problémům, které za sebou zanechala.

Abigail pustila bradavku a otočila hlavu, aby otce přivítala úsměvem plným mléka.

„Tady je moje holčička!“ zašveholil Caleb a klekl si, aby podložil dítěti hlavičku dlaní. „Slyšelás tátův hlas? Celý den se mi po tobě stýskalo, buráčku.“

„Tak šup, vezmi si ji,“ pobídla ho Lilian a zakroužila ztuhlými rameny. „Musím se jít převléknout.“

Caleb si položil Abigail na rameno a zkušeně jí rytmicky poklepával po zádech.

Byl skvělý otec, milující a něžný, staral se o ni, jak jen mohl, přestože trávil hodně času v práci. Při pohledu na Caleba, který choval Abigail a mluvil na ni něžným tatínkovským hlasem, se Lilian vrátil nepříjemně štiplavý pocit úzkosti.

„Dělá mi starost její levý kyčel. Podíváš se na to?“

Caleb se na ni zadíval. „Vždyť jsi s ní teď byla za Ashou, ne? Našla něco?“

Doktorka Asha Ramachandranová byla jejich pediatrička a někdejší Lilianina spolužačka z medicíny. Ano, Lilian vzala Abigail na zdravotní prohlídku ve čtyřech měsících minulý týden. A ne, Asha nenašla nic neobvyklého. Jenomže vyšetřila dítě opravdu důkladně? *Opravdu* pořádně?

„Kvůli mně to proveď,“ požádala ho Lilian. Možná si zkušené ruce ortopeda všimnou něčeho, co Asha přehlédla.

Caleb na ni vrhl znepokojený pohled, ale přikývl. Položil dceru na deku a vzal obě její měkká kolínka do svých velkých dlaní. Zatlačil na nožičky směrem k bokům, soustředěním mu na čele naskočily vrásky, když poslouchal a prohmatával ji.

„Podle všeho v pořádku,“ prohlásil.

Popuzená Lilian vstala z houpacího křesla. Položila dlaně na hřbety jeho rukou a provedla spolu s ním test znovu. „Necítíš to malé lupnutí vlevo? Právě... tady?“

„Ne, necítím.“ Zněl naprosto jistě, ale jí stále cosi našeptávalo opak.

„Ale...“

„Lily,“ začal rozvážně, „co se děje?“

Lilian ztuhla. Právě Caleb by měl ze všech lidí nejlépe chápat, proč ji děsí nesprávná diagnóza, proč má strach, že přehlédla něco, co by mohlo mít fatální následky. Měl by chápat, proč si nemůže věřit.

Jenomže on s její chybou nemusí žít. Ne tak jako ona. Lilian si to pomyšlení tiskla k tělu jako zbroj, cítila tíhu té vzpomínky, drtila ji a zarývala se jí do těla při každém nádechu. Nedovolila jí zapomenout. Udržovala ji ve střehu.

„Nejsem paranoidní, jestli máš na mysli tohle,“ ohradila se stísněným hlasem. „Uvědomuju si, že jsem jen obyčejná pediatrička, ale nepeskej mě, prosím.“

Obavy v jeho tváři se proměnily v ublíženost. „Pokud máš obavy, tak nechme udělat rentgen. Tak budeme mít jistotu.“

„Abychom ji zbytečně vystavovali záření?“ Lilian si představila neviditelné paprsky pronikající Abigailiným tělíčkem, ostřelující a oslepující její DNA, způsobující změny, které o desetiletí později mohou způsobit rakovinu. Jeden rentgen asi ne, ale proč to riskovat? „Budu to dál sledovat.“

Caleb znovu zvedl Abigail a políbil ji střídavě na obě tvářičky. „Dneska si spolu uděláme skvělý večer, vid', Abby? Mamka si vyrazí s tetou Rosie a my se spolu budeme dívat na zápas.“

Teta Rosie.

Podivný titul s ohledem na fakt, že Rosie nikdy Abigail ani neviděla. To oslovení ale rezonovalo Lilian hluboko v hrudi – touha, o níž netušila, že ji má.

„V lednici je lahvička odstříkaného mléka,“ upozornila ho Lilian. „Ale nemyslím, že bych se zdržela tak dlouho.“

„Nemusíš pospíchat,“ ujistil ji Caleb a zadíval se na ni přes dětskou hlavičku. Jeho úsměv však nedokázal zamaskovat obavu zrcadlící se mu v očích. „Jsem na tebe pyšný, že ses k tomu odhodlala. Víím, že si to Rosie nezaslouží...“

„V pořádku,“ utála ho Lilian, která nechtěla, aby nahlas zopakoval, co se mezi ní a její sestrou stalo. Souhlasila s jednou večeří s Rosie. To bylo vše. Neznamenal to, že si potom opět budou blízké, ale Lilian přinejmenším chtěla mít jistotu, že je její malá sestřička v pořádku. To byl její úkol jakožto velké sestry. Hlavou jí proběhla slova jejich rodičů: *Postarej se o Rosie, Lilian. Postarej se, aby se jí nic nestalo. Jsi za ni zodpovědná, chápeš to?* Záblesk barvy za oknem upoutal Lilianinu pozornost a zadívala se tím směrem. Na jejich příjezdové cestě zabrzdl kanárkově žlutý volkswagen brouk.

„Nemůžu uvěřit, že pořád to auto má,“ ozval se Caleb.

„Vždycky ho měla ráda,“ opáčila Lilian a mysl jí zaplavily vzpomínky. Ráno o Rosiinych šestnáctých narozeninách. Lilian, studentka čtvrtého ročníku na medicíně, přijela domů na víkend. Jejich máma přichystala Rosiinu oblíbenou snídani, belgické vafle s nutellou a nakrájenými jahodami. Všechny tři seděly u odřeného kuchyňského stolu, když se ozval před domem klakson a vyhnal je ke dveřím. A tam stál: klasický žlutý brouk, o kterém Rosie mluvila celé měsíce, a vedle něj jejich otec s klíčky v ruce a tím největším úsměvem ve tváři.

„Nechceš si vzít land rover?“ zeptal se Caleb. „Venku mrzne.“

„Bude to v pohodě.“

Zdálo se téměř neuvěřitelné, že si Rosie to auto nechala, když se zbavila téměř všeho, co připomínalo jejich dětství, a to včetně Lilian – v době, kdy Lilian potřebovala sestru nejvíc. Starý brouk, kterého jejich otec zachránil a opravil, nemohl mít žádnou velkou cenu – ale pokud byl pro Rosie tak důležitý, že si ho celé ty roky nechala, možná se nezřekla úplně všeho, na čem záleželo: rodiny. S chybami, ale i tak hodné záchrany.

Lilian poprvé od Rosiina telefonátu přede dvěma týdny pocítila záchvěv naděje. Už nikdy nezískají zpátky, co ztratily, ale tento večer

může znamenat nový začátek. Lilian ostatně nebyla úplně bez viny na tom, co se stalo.

Ano, Caleb měl nejspíš pravdu: pokud se Lilian usmíří se sestrou, začnou se snad hojit také ostatní rány. Vráť se k běžnému životu a k verzi sebe samé, kterou zná.

„Užij si to se sestrou,“ rozloučil se s ní Caleb a sklonil se, aby Lilian políbil na tvář. „Buď opatrná.“

Kapitola druhá

Rosie udělala rezervaci v řecké čtvrti, což bylo podle Lilian na cestu autem v mrazivé noci příliš daleko. Jenomže Rosie trvala na svém. Do té taverny chodívali jako rodina, slavívali tam narozeniny, promoce a výročí. Devětapůlletá Lilian seděla na popraskané koženkové sedačce v rohovém boxu, pila brčkem sprite a její hřmotný, obrovský otec stiskl její mámě drobnou dlaň a prohlásil něco, co Lilian změnilo život. Dnes by ji zajímalo, jestli se tehdy její rodiče báli; už i tak spolu dokázali horko těžko vyjít. Museli si uvědomovat, že další dítě jen zvýší napětí v už tak dost vyšponovaném manželství. Ovšem jediné, co si z toho večera pamatovala, byly úsměvy jejích rodičů a šimravé vzrušení v břiše. *Bude ze mě velká sestra.*

Rosie projížděla Lilianinou čtvrtí a přitom mluvila vysoko posazeným nervózním hlasem. „Wilmette je tak nóbl! Umíš si představit, co by na to říkal táta? Kdyby viděl, že jedna z jeho dcer zakotvila na severu? Nejspíš by ho z toho kleplo.“

A v ten okamžik hřejivou vzpomínku na úsměvy rodičů vystřídala jiná – jak leží ve stejných rakvích s šedou kůží a voskově bledými rty. Lilian se otrásla; Rosie zrudla a zmlkla. Zatímco mlčky pokračovaly v jízdě, Lilian neustále vrhala na sestru kradmé pohledy, tu a tam zahlédla na okamžik její obličej, když mýjely pouliční lampu. Naposledy sestru viděla před dvěma lety. Rosie byla tehdy tak hubená, že vypadala jako kostlivec, vlasy měla krátké a mastné, pohyby trhavé. Lilian vrtalo hlavou, jestli není na něčem závislá.

Teď vypadala odpočatá a celá zářila v červeném paletu a s hořčicově žlutou šálou na krku. Mladší verze Lilian: dlouhé plavé vlasy

barvy zralého obilí, daleko od sebe posazené zelené oči. Byly si tak moc podobné i v dětství? S ohledem na velký věkový rozdíl jejich podoba nejspíš nebyla tak zřejmá. Teď měla při pohledu na Rosie pocit, že vidí sebe samu před deseti lety.

„Abigail je naprosto rozkošná,“ řekla Rosie, aby prolomila ticho.

„Díky,“ opáčila Lilian.

Krátce ukázala dcerku Rosie, ale nedovolila, aby si ji pochovala, s tím, že se bojí, aby v zimních měsících nechytla nějakou infekci. Caleb počastoval Lilian povytaženým obočím, oním pohledem zne-pokojeného manžela, ale neřekl nic.

Rosie přeřadila na vyšší rychlostní stupeň a auto se zatřásl. Lilian bez přemýšlení sáhla po madle. Teď už sněžilo hustě a vločky se hromadily na čelním skle. Doprava zpomalila a Rosie si povzdech-la, když musela podřadit. Lilian se třásla zimou, nevýkonné topení brouka jen tak tak zvládlo vyhřát auto natolik, aby uvnitř nemrzlo.

„Caleb vypadá výborně,“ pokračovala Rosie a otočila se na ni.
„Jak se mu daří?“

„Naprosto skvěle.“

„Pořád má plné ruce práce?“

„Jo.“ Lilian se obrnila proti otázce, která nutně musela následovat.

„A jak se v práci daří tobě?“

Lilian váhala, přemítala o odpovědi. „Od narození Abigail jsem na mateřské.“

„Čtyři měsíce?“ zeptala se Rosie a překvapením pootevřela ústa.
„Ty máš ale štěstí.“

„Chtěla jsem si vychutnat každý okamžik s ní,“ řekla na to Lilian, ale byla to pravda jen částečně. Nebyla připravená se s Rosie bavit o důvodu prodloužení mateřské. Už samotné pomyšlení na to ji bolelo.

Dříve ten den porušila jednu ze svých klíčových zásad a rozklikla si stránku, na níž mohli pacienti anonymně hodnotit lékaře.

Objevila se tam tři nová – všechna negativní. Zejména jedno z nich jí vyrazilo dech.

Tohle je doktorka, která neodhalila rakovinu, takže můžete dát krk na to, že už tam NIKDY znova nepůjdu.

Palčivá bolest viny probrala k životu vzpomínky. Drobná holčička s černými vlasy a štěkavým kašlem, zoufalá matka, rozhněvaný otec. *Moje dcera umírá kvůli týhle doktorský krávé.*

Lilian mrkáním potlačila náhlý příval slz a snažila se vzpomínku zapudit. „Jak se máš ty?“ změnila téma hovoru. „Vypadáš skvěle.“

„Všecko je fajn.“ Rosie se usmála a přidala plyn, auto se znovu otřásl. „Miluju svoji práci – je to vážně splněný sen, Lil. Agentura je báječná. Všichni jsou ve svojí práci špičky. Tolik se toho naučím.“

„To zní, jako že ti ta práce vážně sedla,“ opáčila Lilian a snažila se vzpomenout si, co jí Rosie říkala o místě graficky v jakési reklamní agentuře někde v centru. „Vždycky jsi byla kreativní.“

A Lilian jejího tvůrčího ducha podporovala s nadějí, že pokud se Rosie zaměstná kreslením, malováním a modelováním, její malá sestřička nebude vnímat napětí u nich doma, neustálou obavu o peníze a hádky jejich rodičů. Tvořivost, říkala si, je znakem šťastného dítěte. Znakem, že se Lilian o svou sestřičku už jako dospívající dobře starala.

„Taky mám novou známost,“ pokračovala Rosie s pohledem upřeným na zasněženou vozovku před sebou. „Vlastně... nedávno jsem se k němu nastěhovala.“

Lilian vyhrkla odpověď dřív, než se stačila zarazit. „To bylo hodně rychlé.“

„Už jsme spolu devět měsíců. Od dubna.“

Lilian přikývla a snažila se zachovat neutrální výraz.

Pokud šlo o známosti, Rosie za sebou měla řadu ne právě skvělých vztahů. „Pověz mi o něm.“

Rosie se usmála a potměnělým vnitřkem auta jakoby problesklo slunce. „Je skvělý. Chytrý, zábavný a hodný. Jmenuje se Daniel. Daniel Connors. Je profesor na Chicagské univerzitě. Letos má sabatiku a sepisuje svůj výzkum. Je úžasný.“

Velká sestra v Lilian zbystřila. Rosie vždycky měla slabost pro výrazně starší muže, za studií prožila bouřlivý románec s jedním ze svých profesorů. Ano, je jí osmadvacet, ale i tak to Lilian zneklidnilo. „Profesor, jo?“

Rosie po ní střílela pohledem, přivřela oči. „Netvař se takhle.“

„Nijak se netvářím,“ bránila se Lilian, ale uvolnila obličejové svaly do neutrálního výrazu.

„Ne, děláš obličej, ten svůj nesouhlasný kukuč jako vždycky – a vůbec, nejsem jeho studentka.“

„Jen mi to dělá starost, to je všechno,“ namítla Lilian. Ať už ji učí, nebo ne, tenhle Daniel Connors bude čtyřicátník nebo možná i padesátník. Bože, doufala, že mu není přes šedesát.

„No, tak to nemusí. Není zase o tolik starší než já – a přestaň se tím zaobírat.“ Rosie sevřela rty. „A navíc, vede se mi fajn i bez tebe, Lilian. Nepotřebuju, abys mi dělala matku.“

Vážně nepotřebuješ? chtěla se zeptat Lilian. Vždycky mezi nimi vládlo napětí, které se zvětšovalo s věkem: Lilian svou mladší sestru prakticky vychovala, platilo to přinejmenším o prvních dvanácti letech Rosiina života, než Lilian odešla na medicínu. Dokonce i potom jí Rosie celé měsíce denně telefonovala a škemrala, aby se vrátila domů. Volala Lilian, kdykoli se něco zvirtlo, vysypala na ni daný problém a očekávala, že se do věci vloží a všechno vyřeší. Jenomže kdykoli se jí Lilian snažila poradit nebo pomoci, Rosie její doporučení ignorovala a nejprve udělala to, co chtěla sama. Lilian se

zhluboka nadechla. Netrvalo ani celou hodinu, aby vklouzly zpátky do někdejších rolí jako panenky v domečku na hraní. Velká sestra, malá sestra. Napadlo ji, jestli vůbec někdy budou jen sestry. Nebo dokonce kamarádky.

„Holky, vykašlete se na to,“ pronesla Lilian hlubokým hlasem napodobujícím větu, kterou jejich táta musel říct během jejich dospívání bezpočtukrát. Podívala se na Rosie a uviděla, že se sestra usmívá.

„Chováte se jako dvě kočky, co na sebe prskají v zapadlé uličce,“ dodala Rosie zpěvavým tónem napodobujícím jejich matku. Její úsměv pohasl a Lilian si všimla, že se jí v očích zatřpytily slzy. „Tak moc mi chybí.“

„Mně taky,“ zašeptala Lilian a v duchu si přála, aby mohla říct: *I ty mi chybíš.*

Znovu se pohroužily do mlčení, naslouchaly hučení motoru a sledovaly, jak stěrače zápolí se sněhem na čelním skle. Co říct sestře, kterou už člověk nezná? *Ublížilas mi. Potřebuju tě. Mám strach.*

Později, slíbila si Lilian. Rozhovor bude dobrý začátek. Omluvy – na obou stranách – by byly ještě lepší.

„Chceš vidět Danielovu fotku?“ zeptala se Rosie. Volant držela jen jednou rukou a druhou šátrala v kapse – málem přešla přes středovou čáru do protisměru, přičemž se Lilian zajíkla – a pak podala sestře mobil. Lilian na displeji zahlédla Rosie s nějakým mužem s tmavými vlasy.

„Do prdele!“ ulevila si Rosie, když dupla na brzdu. Lilian to vymrštilo dopředu a bezpečnostní pás se jí zařízl do ramene. Mobil s žuchnutím dopadl na podlahu, když brouk dostal smyk a kola přestala zabírat. Lilian tiskla pravou nohu k podlaze a šlapala na neexistující brzdový pedál. Za okamžik Rosie opět získala nad autem kontrolu. Brzdová světla auta před nimi se začala vzdalovat a za chvíli téměř zmizela v hustém sněžení.

Lilian přerývaně vydechla. „Nejspíš bychom se měly najít někde blíž,“ navrhla a srdce jí stále splašeně tlouklo. „Nemusíme přece jezdit až do řecké čtvrti.“

„To ne, mám strašnou chuť na saganaki,“ zamítla její návrh Rosie. „Navíc ten rozhovor je příliš důležitý, než abychom ho vedly v autě.“ Sevřela rty. Přes tvář se jí mihl temný stín. „Je to otázka života a smrti, ségro.“

Z tónu sestřina hlasu – ponurého, až skoro zlověstného – Lilian naskočila husí kůže, ale vzápětí se dostavilo rozhořčení. Života a smrti? Silou vůle si zabránila obrátit oči v sloup. Rosie měla ve zvyku všechno zveličovat a používat pro větší efekt teatrální nadsázku, ale tohle nebylo k smíchu.

Dřív než stihla něco říct, Rosie si rozpacitě odkašlala. „Bože, kdyby ses viděla! Přestaň vyšilovat,“ prohlásila a poplácala Lilian po stehně, což působilo tak trochu blahosklonně. „V hospodě ti všechno vysvětlím. Hele, kolona už se rozjela.“

Auta kolem nich se rozjela rychleji, všichni přidávali plyn v kolektivním přesvědčení, že se musí dostat na místo určení bez ohledu na námrazu a sníh. Obyvatelé Chicaga opovrhovali těmi z jihu, kteří zůstávali doma, jakmile se na vozovce objevil bílý poprašek. Ovšem většina z nich nasedla v autě, které mělo najeto hodně přes tři sta tisíc kilometrů a žádný ABS.

Lilian tiskla v klíně ruce v rukavičkách. Připadaly jí bez miminka prázdné a hrud'jí sevřely obavy. Caleb jednou podržel Abigail ve stoje na pohovce, když se díval na fotbal, a Lilian měla v tu chvíli před očima, jak její dcera leží obličejíkem dolů a lapá po dechu. Poslala Calebovi krátkou textovku:

Jak to jde?

Netrvalo ani minutu a přišlo jí selfičko, na němž Abigail tiskne buclatou tvářičku k otcovu rameni.

Máme se báječně, mami! Užij si to!

Lilian hlasitě vydechla.

„Všechno v pořádku?“ vyzvídala Rosie.

„Jop,“ odpověděla jí.

Rozjely se, po pravé straně je mýjela světla města, po levé měly temnou prázdnotu jezera. Jely možná až příliš rychle.

Podívala se na tachometr. Přes sto kilometrů v hodině. „Měla bys zpomalit, Rosie.“

„V pohodě.“ Rosie pevněji sevřela volant a potom se podívala dozadu doleva z bočního okénka.

„Dneska pěkně mrzne. A nemusíme pospíchat.“

Rosie se znovu ohlédla a Lilian si všimla nádechu paniky v sestřině tváři. Rosie přešla do pravého pruhu a potom se potřetí ohlédla přes levé rameno. Znervózněná Lilian se natočila, aby viděla, co Rosie zneklidnilo, ale spatřila jen auta, která se stejně jako ony řadila do pruhů.

A potom krátce zahlédla tvář řidiče za nimi v levém pruhu: muž, podmračený.

Útroby jí sevřel podivný neklid.

„Nemohla bys zpomalit?“ vybídla sestru. „Jedeš moc rychle.“

Rosie se usmála, ale strach v očích zakrýt nedokázala. „Klídek, ségra, jen se snažím dovézt nás včas na večeri.“

Znovu se ohlédla přes levé rameno, úsměv zmizel a vystřídal ho ryzí strach.

„Rosalie Jane,“ začala Lilian a strach propůjčil jejímu hlasu ostrý tón. „O co tady proboha...“

Náraz.

Všechno se seběhlo naráz: skřípění plechů, pištění pneumatik a svět, který se kolem ní roztočil. Bezpečnostní pás se jí zařízl do ramene, když jí hlava nejprve vystřelila dopředu a vzápětí udeřila o boční okénko. Před očima jí explodovalo tisíce jiskřiček, když se bezpečnostní sklo vysypalo.

A potom všechno zčernalo.

Kapitola třetí

Čas se roztříštil do záblesků vědomí jako scéna nasvícená stroboskopem. Těžká a olovená oční víčka. Vysoký tón pískající v uších. Pulzující bolest hlavy. Ostrá bolest v pravém rameni.

Lilian se přinutila otevřít oči. Noční nebe se zdálo být příliš blízko, hvězdy padaly a snášely se na ni, dopadaly jí na ramena a obličej. Ne, nejsou to hvězdy, uvědomila si. Je to sníh.

„Tady,“ zašeptala. Její hlas zněl, jako kdyby přicházel zpod vodní hladiny. Jedinou odpovědí jí bylo ječivé zvonění v uších a přerývaný zvuk vlastního dechu.

Sklouzla pohledem na svoje ruce a na střepy skla v klíně i na sedadle. S velkým úsilím se pootočila doleva. Vidění se jí rozmazalo a musela znovu zaostřit: zhroutené tělo v červeném paletu a sedadlo řidiče příliš blízko volantu. Obličej neviděla, jen prameny důvěrně známých temně plavých vlasů. *Úplně stejné jako moje, pomyslela si mimoděk a snažila se vzpomenout si, kdo to je. A proč tu jsou a proč spolu.*

Po asfaltu ve sněhu zakřupaly kroky, mířily na stranu řidiče. „Ježíši, Ježíši, prosím, bože, to ne.“ Přidušený a roztřesený mužský hlas. Lilian se pokusila zvednout hlavu, aby mu viděla do tváře, ale on jí nakázal: „Nehýbejte se. Já... já volám záchranku. Bude to dobrý. Všecko dobře dopadne.“

Odmlka a potom tíž hlas hovořící hlasitěji: „Ano. Automobilová nehoda na Lake Shore Drive. Potřebujeme záchranku. Co nejrychleji.“

Lilian zavřela oči a propadla se do bezvědomí.

...

„Otevři oči. Podívej se na mě. Hned.“

Lilian poslechla a zamrkala, když jí do oka zasvítilo ostré světlo. A potom zmizelo a nad sebou uviděla strop ze čtvercových průmyslových kachlíček. Nedokázala se pohnout, do zad ji tlačila tvrdá podložka. Obklopoval ji hučící roj lékařů a sester, přidělovali si úkoly, vyptávali se jí. Připadala si jako v oku bouře nebo jako ve včelím úlu.

„Na můj pokyn. Tři, dva, jedna.“ Jediným plynulým pohybem se ocitla na něčem měkčím. Oblečení jí rozstříhali a sundali, ležela tam nahá a třesoucí se. Do kůže se jí zapíchalý střepy bezpečnostního skla, trpěly se na lůžku i na podlaze.

„Calebe,“ zašeptala s rozbolavělým krkem. Pokusila se pohnout hlavou, ale nešlo to – nepoddajný límec jí bránil v jakémkoli pohybu.

Zastavila se u ní sestřička a vzala ji za ruku. Blondaté vlasy měla u kořínků šedivé a kolem očí vrásky ze soucitu. „Už brzy tady bude.“

Do Lilianina zorného pole vstoupila další žena s chirurgickými rukavicemi na rukou a zastavila se v půli pohybu. „Můžete mi říct, jak se jmenujete?“

„Lily,“ zašeptala, ale hned se opravila. Lily jí říkal jen Caleb. „Lilian... Lilian Donaldsonová.“

Žena přikývla – doktorka, usoudila Lilian. Připadala jí povědomá. Tmavohnědé kudrnaté vlasy stažené do drdolu na temeni. „Víte, kolikátého dnes je?“

Lilian zavřela oči a usilovně pátrala v paměti. „Ne,“ odpověděla.

„Víte, kde jste?“

„V nemocnici.“

„Správně. Víte, proč jste v nemocnici? A v jakém městě jste?“

Nevím. V návalu paniky se zajíkla. Jak je možné, že neví, kde je? A proč tam je? Přiměla se soustředit. Na tohle musí přijít. Pokud ty lidi poznává, tak musí být v Calebově nemocnici. I ona tam byla na praxi.

„V Chicagu. Chodila jsem sem. Pracovala jsem tady.“

Doktorka přikývla. „Pamatujete si, co se stalo?“

Lilian zavřela oči a snažila se proniknout oparem strachu a dobrat se něčeho hmatatelného. *Sedím v houpacím křesle, dívám se přes záclonu z okna, vidím poletující sněhové vločky.*

Ňadra ji brněla a vzpomněla si na své dítě. „Abigail,“ řekla a okamžitě otevřela oči. Doktorce údivem vylétlo obočí a Lilian si pospíšila s vysvětlením. „Moje dcera Abigail. Brzy bude potřebovat nakojit... Potřebuju Caleba. Potřebuju tady Caleba.“

Doktorka přikývla a poklepala Lilian na rameno. „Přijde.“

Minuty mýjely a rozruch ustal. Traumatologický tým dál pokračoval v práci mlčky a efektivně, ale Caleb stále nepřicházel. Lilian se sevřel žaludek. Così jí uvízlo v hloubi mysli, podivný a nejasný pocit, že by se měla bát ještě o někoho jiného. Dřív než se stačila dobrat odpovědi, dala se do pohybu, vezli ji dlouhou chodbou pryč ze sálu. Drncání lůžka jí při každém otřesu vysílalo do hlavy a krku ostny bodavé a palčivé bolesti. Zabočili za roh a ocitla se v tmavé místnosti.

„Uděláme vám CT, děvče,“ oznámil jí vřelý hlas. „Uvolněte se a buďte v klidu.“

Klídek, ségra. Z hrudi se jí vydralo chraplavé, hysterické zasmání. Kdyby tam byla Rosie, tak by řekla, že Lilian neví, co znamená se uvolnit.

Rosie. Při pomyšlení na sestru se v ní zvedl vír protichůdných pocitů. Zrada, ztráta, láska. Ostré bodnutí strachu. Lilian už Rosie roky neviděla. Vážně? Ne, je to jinak, úplně nedávno se muselo něco stát.

Lilian se zhluboka nadechla a zavřela oči.

Po době, která jí připadala jako věčnost, se ocitla zpátky v místnosti, kde se probrala k vědomí. Bolest hlavy se změnila v tupé tepání, ale pískání v uších se jí v tichu prázdného sálu zdálo pronikavější.

Caleb ještě stále nepřišel. Hrud' se jí sevřela, jako kdyby se snažila nasát vzduch nejtenčím možným brčkem. Nastupující záchvat paniky, uvědomila si a přinutila se k dlouhým a pomalým nádechům a výdechům.

Obrovský kulatý reflektor na stropě vypadal jako nepřátelské oko shlížející na ni shora. V jeho lesklém povrchu se odrazil pokřivený obraz jejího obličeje: bledá kůže, zplihlé vlasy, vyděšené oči. Někde blízko zaplakalo dítě a ji opět zbolela prsa. V sousední místnosti uslyšela zvýšené hlasy. A na jejich pozadí se rozječela siréna.

Konečně se z chodby ozvaly jisté kroky a blížily se k ní. „Dobrý den, Lilian,“ pozdravil ji mužský hlas. „Jmenuju se Sanjay Kumar a jsem jedním z lékařů na traumatologii.“

Jméno jí připadalo povědomé, ale nedokázala si je zařadit. „Znám vás?“ zeptala se, výpadek paměti ji přiváděl do rozpaků.

„Pracuju s Calebem a myslím, že jsme spolu telefonicky mluvili o jednom z vašich pacientů.“ Doktor Kumar došel k čelu postele. Sklonil se k její krční protéze a uvolnil přezku. „Máte ošklivý otřes mozku a nějaké škrábance a podlitiny, ale jinak jste v pořádku.“

Lilian otočila hlavu směrem k němu a natáhla krk. Den dva staré strniště na tvářích a na bradě; pár šedivých pramínků na spáncích ostře kontrastujících s černými vlasy.

„Kde je Caleb?“ Se zatajeným dechem čekala, co jí odpoví.

„Je na cestě,“ řekl jí. „Pamatujete si, co se vám stalo, Lilian?“

Lilian se znovu snažila si vzpomenout a vyburcovat paměť. Vždycky měla skvělou paměť. Ve čtvrté třídě vyhrála okresní soutěž v hláskování. Připadalo jí to stejně náročné jako stát na potměnělém jevišti před mikrofonem a se zpocenými dlaněmi a vyschlými ústy se chystat hláskovat *onomatopoia*.

„Byla jsem doma se svou dcerkou – s Abigail,“ začala, aby ukázala, že si jméno svého dítěte pamatuje. To určitě musí být důležité.

Vybavil se jí dětský pokoj jejího miminka. Světle růžové stěny, sněhobílé závěsy. Pohled na sníh za oknem. Žluté auto, které zastavilo na příjezdové cestě.

Zklamaně vydechla. „Proč jsem tady?“

„Měla jste nehodu v autě,“ řekl jí doktor Kumar.

Lilian leknutím poskočilo srdce. Je Caleb zraněný? Když jí pořád opakují, že je na cestě, myslí tím, že ho vezou záchrankou? „Co je s Calebem?“

„V autě s vámi nebyl,“ vysvětloval doktor Kumar. „Pamatujete si, kdo s vámi byl v autě?“

Mysl jí zaplavila změt' obrazů. Pohled do zrcátka, vlastní tvář orámovaná dlouhými vlasy, účes, který už roky nenosila. Sníh, který se horizontálně sype z černého nebe. Zatuchlý pach koženkových potahů.

Profesor, jo?

Jedeš moc rychle.

Je to otázka života a smrti.

Lilian zatajila dech. „Nevím, co se stalo,“ odpověděla tenkým, vysoce posazeným hlasem s nádechem hysterie.

Doktor Kumar přikývl. „Částečná ztráta paměti je při otřesu mozku normální. Většina věcí se vám časem znovu vybaví.“

Hrdlem jí stoupal křik. Lilian Donaldsonová neztratila paměť. Stále si pamatovala Krebsův cyklus z výuky biochemie na medicíně. Stále si pamatovala, z čeho se skládá brachiální plexus, a uměla by uvést jeho nejčastější zranění v dětské populaci. Jenomže když se snažila vzpomenout si, co se stalo před pouhými několika hodinami, bylo to, jako kdyby jí někdo vymizíkoval v hlavě příslušnou stránku. Zůstaly jen nezřetelné a přízračné obrysy slov. Nic určitého.

„Byl v autě někdo se mnou?“ zjišťovala. Abigail? Zmocňoval se jí pocit na zvracení. Byla ta nehoda Lilianina vina? Stalo se něco její holčičce?

Dřív než doktor Kumar stačil odpovědět, na chodbě se ozvaly další spěšné kroky mířící k ní. Při zvuku důvěrně známého hlasu se jí tělem rozlilo teplo.

„Lily? Lily, co se ti stalo?“ Objaly ji Calebovy paže a vyhrkly jí slzy.

„Nebyls tu,“ zajíkla se mezi vzlyky, „a já nevím, co se stalo, a byla jsem úplně sama...“

Políbil ji na čelo a šeptal: „Už je dobře, jsi v pořádku.“

„Kde je Abigail?“ Odtáhla se a přivřela oči, aby zaostřila na jeho tvář. Vypadal zničeně, mnohem starší, než si pamatovala.

„U mojí mámy. Má se skvěle, Lil. Bože můj, měl jsem o tebe takový strach. Sanjayi,“ Caleb se narovnal, „je v pořádku, že ano?“

„Otřes mozku a pár modřin,“ odpověděl doktor Kumar. „Potřebuju si ale promluvit s váma oběma.“

„O co jde?“ zeptal se Caleb.

Lilian se pokusila posadit, ale místnost se s ní roztočila. Caleb si sedl k ní a jednou paží ji objal kolem ramen. Společně čekali, oba napjatí, když se doktor Kumar usazoval na židli naproti nim.

„Lilian si nepamatuje, kdo s ní jel v autě,“ začal a díval se přitom na Caleba. „Ty to víš?“

„Ano, její sestra,“ odpověděl Caleb. Znělo to překvapeně, jako kdyby si to teprve v ten okamžik uvědomil.

Lilian se zajíkla. „Moje sestra?“ Záblesk vzpomínky: nastupuje do Rosiina kanárkově žlutého brouka. Tělo zhroucené na volantu. „Kde je? Co se stalo? Je v pořádku? Je...“

Mrtvá? Nevýřčené slovo vracela místnost ozvěnou, rezonovalo mezi stěnami. *Nemůžu ji ztratit*, pomyslela si Lilian. Panikařila. S tímto druhem ztráty už se znovu vyrovnat nedokáže, nedokáže zařídít pohřeb, vybrat náhrobní kámen a stát na hřbitově vedle zející jámy.

A potom promluvil doktor Kumar. Lilianino srdce se roztříštilo na kousky.

Kapitola čtvrtá

Lilian věděla, jaké to je být na místě doktora Kumara. Jaké to je sdělovat špatné zprávy utrápeným rodinným příslušníkům. Viděla některé padnout na kolena a šeptat zoufalé modlitby. Jiní zůstali sedět bez hnutí v ohromeném mlčení. Lilian patřila k těm druhým: nedokázala se pohnout, nezmohla se na víc než na mrkání, když jim traumatolog vypočítával zranění její sestry. Každé další jí připadalo, jako kdyby jí na hrudi přibyla další hromada cihel.

Rosie měla natrženou slezinu. Utrpěla rozsáhlé neurovaskulární trauma na pravé noze. Nejspíš jí nohu budou muset amputovat. Do nemocnice ji přivezli se třemi body podle GCS, nejnižším možným hodnocením, odpovídajícím hlubokému kómatu nebo klinické smrti: žádná motorická reakce, žádná verbální reakce, neschopnost otevřít oči. Na CT se ukázal velký epidurální hematom – došlo ke krvácení mezi mozkovou plenou a lebeční kostí. Neurochirurgové provedli kraniotomii, otevřeli Rosie lebku, aby uvolnili tlak nahromaděné krve na mozek.

Lilian strávila posledních deset let jako přednášející a léčila jen banální dětské nemohy, ale i tak dokázala číst mezi řádky pečlivě volených slov doktora Kumara. Uměla si přeložit výraz jeho úst i prázdný pohled tmavých očí.

Rosie může utrpením zraněním podlehnout.

Caleb chtěl Lilian hned odvézt domů, ale ona odmítla. *Je to moje malá sestřička a já ji neopustím.* Čekala v lékařském pokoji vedle operačního sálu, zatímco zjišťoval, jak je na tom Rosie.